

РЕШЕНИЕ

№ 6072

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6942** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е касационна жалба на ЗД [фирма] [населено място] срещу Решение без номер от 17.02.2021 година, постановено по н.а.х.д.№12307/2020 година по описа на СРС,107 състав потвърждаващо Наказателно постановление №Р-10-424/20.08.2020 година, издадено от Зам.-председател на КФН, ръководещ управление “Финансов надзор“, с което последният на основание чл.647,ал.2,вр. с чл.644,ал.2 от КЗ, за нарушение на чл.496,ал.2 от КЗ наложил на ЗД [фирма]-имуществена санкция в размер на 2500 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че отговорността на нарушителя е ангажирана при условията на повторност, като повторността следва да бъде посочена в АУАН, а не за първи път в наказателното постановление,което е съществено нарушение на административно-производствените правила,довели до ограничаване е правото на защита на наказаното лице. Твърди се още, че е налице и неправилна правна квалификация на извършеното деяние по чл.108 от КЗ, който е общ закон и са приложими разпоредбите на чл.496 от КЗ, а не тази норма на чл.108 от КЗ. Твърди се още ,че неправилно както административно-наказващият орган ,така и СРС не са отчели обстоятелството,че е налице и маловажен случай. Сочи се още,

че в АУАН следва да е посочено, че нарушението е извършено при повторност, а не в НП за първи път да е посочено, че същото е повторно. Иска се отмяна на решението и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание, касаторът- ЗД [фирма]-гр. С., редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация-КФН,редовно и своевременно призован,се представлява от юриконсулт С., редовно упълномощен,който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Д. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадени в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 06.12.2019 година при ЗД [фирма] е заведена застрахователна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, регистрирана в ЗД [фирма] на основание сключена застраховка „Гражданска отговорност“ по повод настъпило застрахователно събитие– ПТП на 24.11.2019 година с лек автомобил марка „А. Р. 156“, рег. [рег.номер на МПС], по отношение на който автомобил е имало сключен застрахователен договор за имуществена застраховка“ Гражданска отговорност“ по Застрахователна полица № BG/02/119000454338 и пред застрахователя са представени Искане за оценка по застраховка“ Гражданска отговорност“ на автомобилистите ,двустранен констативен протокол, СУМПС, ведно с контролен талон към него, и е извършен оглед на автомобила.

На 09.12.2019 година застрахованият е представил Протокол за извършен технически преглед на автомобила, а на 18.12.2019 година ЗД [фирма] е уведомил застрахования и Сектор“ Пътна полиция“ при ОД на МВР- К., че уврежданията на автомобила представляват тотална щета по смисъла на чл.390 от КЗ и следва да бъдат представени документи, удостоверяващи прекратяването на регистрацията на лек автомобил. На 18.03.2020 година в ЗД [фирма] е постъпило Уведомително писмо от увреденото лице, с което е уведомил застрахователя, че автомобилът е отремнтиран и е отправил Молба за сключване на споразумение и изплащане на обезщетение без представяне на последно изискани документи .

На 12.03.2020 година застрахованият е уведомен, че е изпратено Уведомление за прекратяване на регистрацията. На същата дата потребителят на застрахователни услуги уведомил застрахователят, че автомобилът отдавна е отремнтиран и няма как да предостави Удостоверение за прекратена регистрация и помолил да се сключи Споразумение за изплащане на обезщетение до 70% от размера на експертната оценка, която в Уведомлението не са посочили.

Приложено Споразумение е сключено между застраховател и застрахован без дата.

На 20.05.2020 година Б. Н. Н.- застрахован депозирал жалба до КФН, че все

още няма произнасяне по претенцията.

По повод жалбата, на 26.05.2020 година от застрахователното дружество са изискани писмени доказателства, които са представени в КФН на дата 04.06.2020 година. На 06.07.2020 година въз основа на събраните доказателства за констатираното при проверката нарушение на чл.496,ал.2 от КЗ срещу касатора е съставен АУАН , а въз основа на него е издадено Наказателно постановление на 20.08.2020 година, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева за нарушение на чл.496,ла.2 КЗ на основание чл.644 от КЗ.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че касаторът след възникване на застрахователното събитие-на 24.11.2019 година и заведена претенция на 06.12.2019 година с искане за изплащане на обезщетение по сключена застраховка“ Гражданска отговорност“ на МПС от лицето Б. Н. Н.-собственик на автомобила, придружена с част от необходимите документи. Анализирайки всички събрани доказателства обосновано СРС е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението , посочено в нормата на чл.496,ал.2 от Кодекса за застраховането, като по заведената претенция на дата 06.12.2019 година с искане за изплащане на обезщетение по сключена застраховка“ Гражданска отговорност“ на МПС от лицето Б. Н. Н.-собственик на автомобил, във връзка с настъпилото застрахователно събитие от страна на застрахованото лице на дата 24.11.2019 година, като датата на която е следвало да се произнесе застрахователят е започнал да тече от дата 06.12.2019 година/ от датата на завеждане на щетата/ и съответно на това изтичащ на дата 06.03.2020 година. В нормата на чл.496,ал.1 от КЗ,уреждаща задълженията на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите при предявена претенция е посочено, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на [чл. 380](#) пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Застрахователната претенция от своя страна е уредена в чл.380 от КЗ, според която лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Лицето е длъжно с предявяването на претенцията да предостави пълни и точни данни за банковата сметка, по която да се извършат плащанията от страна на застрахователя, освен в случаите на възстановяване в натура. Застрахователят извършва плащането на застрахователното обезщетение по предоставената по ал. 1 банкова сметка независимо дали неговият размер е определен от застрахователя, или по съдебен ред. Промяната на банковата сметка обвързва застрахователя само след като той бъде изрично и писмено уведомен преди плащането, включително в хода на съдебен процес, а непредставянето на данни за банковата сметка от страна на лицето по ал. 1 има последиците на забава на кредитора по отношение на плащането, като застрахователят не дължи лихва по [чл. 409](#). Нормата на чл.108 от Кодекса за застраховането-Заклучение на застрахователя. Срокове за произнасяне и изпълнение сочи, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от [приложение № 1](#) или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква "А" от [приложение № 1](#), които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по [чл.](#)

106, като. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или. мотивирано откаже плащането. По силата на алинея втора на чл.108 от КЗ-когато не са представени всички доказателства по чл. 106 по застраховките по ал. 1, с изключение на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, застрахователят е длъжен да се произнесе по един от начините по ал. 1 не по-късно от 6 месеца от датата на предявяването на претенцията., а в случаите по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1/ аргумент от разпоредбата на ал.3 на чл.108 от КЗ. По този начин, законодателят изрично е предвидил, че в случаите в които се касае за застраховки „ Гражданска отговорност“ на автомобилистите и не са представени всички необходими документи по реда на чл.106 от КЗ се прилага срокът по чл.496 от КЗ. Но в случая хипотезата е съвсем различна. Нормата на чл.496 урежда произнасянето по завадена претенция и то в тримесечен срок от предявяване на претенцията ,която в случая е на дата 06.12..2019 година. Именно от тази дата е започнал да тече предвиденият в чл.496,ла.1 от КЗ тримесечен срок/ който съгласно установеното правило на броене на сроковете- срокът ,който се брои на месеци започва да тече от съответното число на месеца и изтича в последния ден на срока , съответно на това е започнал да тече от дата 06.12.2019 година и съответно на това изтичащ на дата 06.03.2020 година. От доказателствата по делото е видно, че в този срок застрахователят не се е произнесъл по предявената застрахователна претенция по застраховка „ Гражданска отговорност от страна на лицето Б. Н. , а е сторил това едва след подаване на жалба от лицето до КФН и то на дата 02.06.2020 година. С това свое поведение касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл.496,ал.2 от КЗ. Нарушението е осъществено чрез бездействие и то трае, докато бъде установено, респективно преустановено. Легално определение на понятието“ застрахован“ е дадено в § 1, т.1, където "Застрахован" е лицето, чиито имуществени и/или неимуществени блага са предмет на застрахователна защита по застрахователен договор,"Застраховащ" е лицето, което е страна по застрахователния договор, Застраховащият може при условията на застрахователния договор да бъде и застрахован или трето ползващо се лице,а "Застрахователен риск" е обективно съществуващата вероятност от настъпване на вредоносно събитие, възникването на която е несигурно, неизвестно и независимо от волята на застраховащия, застрахования или третото ползващо се лице."Застрахователно събитие" е настъпването на покрит риск по застраховка в периода на застрахователното покритие.

Правилен е изводът на СРС, че доказателства,че касаторът се е произнесъл по искането на застрахования в предвидения по чл.496,ал.2 от КЗ срок от 3 месеца не са представени нито в хода на административно-наказателното,нито в хода на двете съдебни производства. Напротив,от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че застрахователят-касатор необосновано не се е произнесъл по искането за заплащане на настъпила щета на застрахованото лице. Ако в действителност има пречки за заплащане на застрахователното обезщетение, то застрахователят е длъжен да се произнесе като мотивира отказа си, а не безкрайно дълго да не се произнася по заявената от него претенция.

Неоснователно е и твърдението на процесуалния представител на касатора- ЗД [фирма],че АУАН е съставен извън тримесечния срок от извършване на нарушението, което обуславя приложение на чл.34 от ЗАНН.На първо място, едно нарушение се

смята за открито, когато се съберат достатъчно доказателства за самото нарушение и за неговия извършител. Съгласно [чл. 36, ал. 1 ЗАНН](#) административно наказателното производство се образува със съставяне на акт за установяване на извършеното административно нарушение. Актовете за установяване на административно нарушение се съставят от длъжностните лица, посочени в [чл. 37, ал. 1 ЗАНН](#), и от представители на обществеността, ако са овластени за това с нормативен акт. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 48 ОТ 28.12.1981 Г. ПО Н. Д. № 48/1981 Г., ОСНК НА ВС/ неизгубило значение/ е посочено, че съобразно изискването на [чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН](#) административно наказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението./ респективно две години за данъчни нарушения/ Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административно наказателно преследване-тримесечен и едногодишен/ респективно две годишен, каквато е конкретната хипотеза-/. Не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, екологични и валутни нарушения, както и по [Изборния кодекс](#), [Закона за политическите партии](#), [Закона за публичното предлагане на ценни книжа](#), [Закона за пазарите на финансови инструменти](#), [Закона за дружествата със специална инвестиционна цел](#), [Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти](#), [Закона за платежните услуги и платежните системи](#), [Регламент \(ЕС\) № 596/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на [Директива 2003/6/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета и [директиви 2003/124/ЕО](#), [2003/125/ЕО](#) и [2004/72/ЕО](#) на Комисията (ОВ, L 173/1 от 12 юни 2014 г.), [Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално осигуряване](#), [Кодекса за застраховането](#) и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър [БУЛСТАТ](#) - две години. **Първият срок започва от деня, в който органът, който е овластен да състави акта, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя.** На второ място, предвиденият в чл.34 от ЗАНН тримесечен срок/давностен/ започва да тече от откриване на нарушението и е в отношение на поглъщане с едногодишния срок от извършване на нарушението. На следващо място, доказателства за извършеното нарушение и нарушителя, са станали известни на **актосъставителя/ органа, овластен да състави АУАН** на дата 06.07.2020 година, когато са събрани всички доказателства във връзка със щетата- нейното завеждане, доказателства за непроизнасяне по щетата, **плащането на обезщетението от страна на застрахователя и едва когато актосъставителят е получил всички доказателства във връзка с нарушението и нарушителят.** АУАН е съставен на 06.07.2020 година и безспорно срокът по чл.34 от ЗАНН изобщо няма как да е изтекъл. Правилен е изводът на СРС, че при отмерване на наказанието, административно-наказващият орган е определил санкция в предвидения от закона размер за повторност на извършеното нарушение на основание чл.644, ал.2 от КЗ и същото е определено в границите на закона.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ЗД [фирма], че в хода на административно- наказателното производство е допуснато друго съществено

процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване в АУАН, че нарушението е извършено при условията на повторност. На първо място, реквизитите на АУАН са изрично и изчерпателно посочени в разпоредбата на чл.42 от ЗАНН и това са : собственото, бащиното и фамилното име на съставителя и длъжността му, . датата на съставяне на акта, датата и мястото на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, законните разпоредби, които са нарушени, собственото, бащиното и фамилното име и възрастта на нарушителя, точния му адрес и местоработата, единен граждански номер, имената и точните адреси на свидетелите, единен граждански номер, обясненията или възраженията на нарушителя, ако е направил такива, имената и точните адреси на лицата, които са претърпели имуществени вреди от нарушението, единен граждански номер, опис на писмените материали и на иззетите вещи, ако има такива, и кому са поверени за пазене.. От своя страна реквизитите на наказателното постановление са визирани в чл.57 от ЗАНН, като по силата на ал.1,т.7 от сочената разпоредба от следва да съдържа вида и размера на наказанието . Наред с това, според легалната дефиниция за "повторно нарушение", дадена в [§ 1, т. 37 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането](#): "Повторно нарушение е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение". Преценката дали едно нарушение е извършено повторно, е преценка на административно-наказващия орган и негово задължение е да обоснове, защо приема, че това конкретно нарушение е извършено при условията на повторност и защо налага санкция за извършено при условията на повторност нарушение.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин , както и участието на нарушителя в него и същото е извършено при повторност, то съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е наложил санкция в предвиден от закона размер и то при условията на повторност, защото с НП№ Р-10-956/10.10.2018 година, влязло в сила на 06.04.2019 година на касатора е наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение, като законодателят говори за също по вид нарушение.

Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН.

Наложено наказание не е явно несправедливо, защото е в рамките на закона и в законоустановения размер. Наред с това, не е отпаднала и наказуемостта по новия Кодекс за застраховането за нарушението–непроизнасяне в срок по заявената претенция по застраховка гражданска отговорност, като в нормата на чл.644 от новия Кодекс за застраховането е предвиден състав на нарушение-чл. 644,ал.1-на лице,което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по [чл. 635 - 643](#), на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага- глоба от 500 до 3000 лева - за физическо лице, имуществена санкция от 1000 до 20 000 лева - за юридическо лице или едноличен търговец , а в алинея втора на същия текст,при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лева, а по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лева.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора ,че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, защото на първо място, нарушението е извършено в условията на повторност, а на второ място- защитата интересите на увредените лица е поставена над интересите на застрахователя и предвиждането на срок от 15 работни дни за определяне и изплащане на обезщетение на правоимащите лица е именно с цел да защити техните

интереси. Неизплащането на обезщетение в този срок и то по предявена претенция, заведена пред застрахователя, няма как да бъде подведено под нормата на маловажен случай, защото от една страна, самото нарушение и непроизнасянето по заведена застрахователна претенция, води до засягането правата на застрахованото лице, както и лицата имащи право да получат обезщетения от застраховка "Гражданска отговорност" и непроизнасяне по щетата /респективно на това- заплащане на обезщетение или отказ след предвидения от закона 3 месечен срок, няма как да бъде маловажен случай. Въпреки това, в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 от 12.12.2007 Г. по тълк. н. д. № 1/2007 Г., ОСНК на ВКС е посочено, че "в чл. 28 ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици." Напълно неоснователно е позоваването на процесуалния представител на касатора на липсата на настъпили вредни последици от нарушението. Нарушението е формално и за съставомерността му не се изисква настъпването на вредоносен резултат. Следва да бъде отбелязано, че за разлика от наказателното производство/където е допустимо преквалифициране на престъплението от страна на съда/ изменение на обвинението в съдебно заседание по реда на чл. 285 от НПК/, то в административно-наказателното производство преквалифициране на нарушението по друг текст е недопустимо и съдът е длъжен да извърши преценка има ли нарушение на съответната правна норма или не.. Преквалифициране на нарушението от страна както на първоинстанционния съд, така и на касационната инстанция е недопустимо. Наред с това, правомощията на районния съд, визирани в нормата на чл. 63 от ЗАНН, не фигурира преквалифициране на нарушението и се свеждат до потвърждаване на наказателното постановление, изменянето му или неговата отмяна. Предвидената в закона възможност районният съд да измени наказателното постановление се свеждат само и единствено да измени наложеното наказание в границите на закона, когато санкцията с изрично установен минимум и максимум и то пак в пределите на закона, но не и да преквалифицира деянието

и да наложи друга санкция по новото преквалифицирано нарушение, защото така се засяга правото на наказаното лице да разбере и да се защити по новото обвинение, а и съдът не притежава такива правомощия - да налага наказания, които са в изключителната компетентност на административно-наказващия орган. В този смисъл е ТР №8 на ВАС.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила. Жалбата като неоснователна не подлежи на уважаване.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на процесуалния представител на касатора, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл. 348 НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения. е.

Следва да се отбележи и подчертае, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора „неоснованост“ на съдебното решение. Неосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.63, ал.5 от ЗАНН.

Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал.3 (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. - 29.11.2019 година), сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). АLINEЯ четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). Нормата е в сила от 03.12.2019 година. В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 26.05.2021 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за](#)

административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт С., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ подобни дела именно със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препрращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ без номер от 17.02.2021 година, постановено по н.а.х.д.№12307/2020 година по описа на СРС,107 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] ГР. С. **ДА ЗАПЛАТИ НА КОМИСИЯ ЗА ФИНАНСОВ НАДЗОР- ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД АССГ.**

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.